

ΟΙ ΠΕΛΑΡΓΟΙ ΤΟΥ ΊΒΥΚΟΥ.

Ἐνῷ οἱ λαοὶ τῆς Ἑλλάδος συνηθροίζοντο περὶ τὴν Κόρινθον ἵνα ἰδῶσι τὰς ἀρματοδρομίας, καὶ τὰ ἄσμα-
τα τοῦ Ἰβύκου ἀκούσωσιν, ὁ φίλος οὗτος τῶν θεῶν ὁ
παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸ ποιητικὸν πνεῦμα καὶ τὴν
ἀρμονίαν τῶν στίχων προικισθείς, ἀνεχώρει ἀπὸ τῆς
ῤῥήτου ὡς περιηγητῆς, αἰσθανόμενος ἤδη πάλλουςαν τὴν
καρδίαν ἀπὸ τοῦ ἐμπνέοντος αὐτὸν αἰσθήματος.

Ἐρρίπτοντο δὲ ἤδη ἐπὶ τοῦ Ἀκροκορίνθου τὰ βλέμ-
ματα αὐτοῦ, βαδίζοντος περιχαρῶς διὰ τῶν μυστη-
ριωδῶν τοῦ Ποσειδῶνος δασῶν, ὅτε οὐδὲν παρατη-
ρῶν ἐκτὸς τῶν πελαργῶν, οἵτινες ἐζήτουν τὴν θερ-
μότητα τῶν μεσημβρινῶν χωρῶν, καὶ συνώδευον
αὐτόν.

— Χαίρετε, εἶπε, πτηνὰ προσφιλῆ, διανύσαντα τὴν
θάλασσαν συγχρόνως μετ' ἐμοῦ. Ἡ ἐμὴ τύχη ὁμοιά-
ζει πρὸς τὴν ὑμετέραν· ἐρχόμεθα μακρόθεν, καὶ πε-
ρευόμεθα ζητοῦντες ξενίαν. Ἄς ὦμεν πιστοὶ εἰς τὸν
ξενοδόχον τὸν προστατεύοντα τὸν ξένον.

Ἐπειτα δὲ τὴν ὁδὸν τοῦ ἀκολουθήσας, φθάνει ἐν
τῷ μέσῳ τοῦ δάσους, ἀλλ' αἰφνης φονεῖς παρελθόντες,
σταματοῦσιν αὐτόν· ἀνίσταται, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ὁ
βραχίων αὐτοῦ ὁ τῆς λύρας μᾶλλον εἰθισμένες νὰ ἐν-
τείνῃ τὰς ἐλαφρὰς χορδὰς, κατακίπτει καταπεπονη-
μένος. Καλεῖ πρὸς βοήθειαν θεοὺς καὶ ἀνθρώπους·
ἀλλὰ φωναὶ ἀνωφελεῖς! Ἐφ' ὅσον ἡ φωνὴ του ἐξετεί-
νεται, οὐδὲ εἰς ἀνθρώπος ὑπῆρχεν. Οἰμοί! ἀνέκρεζε,
πρέπει λοιπόν ν' ἀποθάνω ἐνταῦθα ὑπὸ δύο ἀθλίων,
ἐπὶ ξένης γῆς, ἐνθα οὐδεὶς θὰ μὲ κλαύσῃ, οὐδεὶς θὰ
μ' ἐκδικήσῃ.

Καὶ τὰς λέξεις ταύτας προφέρων, πίπτει κατατρω-
θείς· ἀλλὰ παραχρῆμα οἱ πελαργοὶ διαβαίνουσιν, ἀ-
κούει τὰς ὁξείας αὐτῶν φωνάς· καίτοι δὲ μὴ δυνάμε-
νος νὰ τοὺς ἴδῃ πλέον, λέγει· — Ἄν οὐδεμία φωνὴ
ἡγέρθη πρὸς ἐκδίκησιν τοῦ θανάτου μου, ἡ ὑμετέρα
τοῦλάχιστον θὰ ἐγκαλέσῃ τοὺς φονεῖς μου. Εἶπε καὶ
ἀπέθανεν.

Ἀνεῦρον πτωμά τι εἰς τὸ δάσος· καίτοι δὲ παραμε-
μορφωμένον, ἀναγνώρισας τὸν Ἰβυκὸν ὁ μέλλον ξε-
νοδόχος αὐτοῦ. — Οὕτω λοιπόν, εἶπεν, ὦφειλον νὰ
σ' εὕρῃ ἐγὼ, ὅστις ἤλπιζα νὰ σὲ ἴδω φέροντα ἐνδό-
ξως στέφανον δάφνης;

Ἄπαντες οἱ ξένοι, συνελθόντες εἰς τὸν ναὸν τοῦ
Ποσειδῶνος, ἔκλαυταν τὸν Ἰβυκὸν· ἅπανα ἡ Ἑλλὰς
συνεινήθη, καὶ πᾶς τις ἐλυπήθη αὐτόν, ὁ δὲ λαὸς
συνήθη εἰς τὸ Πρυτανεῖον, ζητῶν μετ' ὀργῆς ἐκδι-
κῆσιν τοῦ θανάτου τοῦ ποιητοῦ καὶ ἱκανοποιήσιν τῆς
ψυχῆς του διὰ τοῦ αἵματος τῶν φονέων.

Ἀλλὰ πῶς ν' ἀναγνώριζεν τὰ ἴχνη τοῦ ἐγκλη-
ματίου ἀναμέσον τοῦ συρρέουστος διὰ τὴν φήμην τῆς
εορτῆς πλήθους; Ὑπὸ ληστῶν προσεβλήθη ὁ Ἰβυκός;
ἐγένετο θῦμα ἀγενοῦς φίλου; Ὁ Ἥλιος μόνος ἐδύ-
νατο νὰ γνωρίζῃ τὸ μυστήριον τοῦτο.

Τίς οἶδε ἂν, ἐνῷ ἡ ἐκδίκησις τὸν ἐζήτηι, ὁ φονεὺς
περιεφέρετο εὐτόλμως ἀναμέσον τῆς πανηγύρεως τῶν

Ἑλλήνων, ἀπολαύων τοὺς καρποὺς τοῦ ἐγκλήματός
του; ἂν δὲν ἐξύθριζε τοὺς θεοὺς μέχρι τῶν πυλῶν
τοῦ ναοῦ αὐτῶν προσερχόμενος; ἂν δὲν εὕρισκετο
μετὰ τοῦ πλήθους τοῦ πορευομένου ἤδη πρὸς τὸ
θεάτρον;

Τὰ ἐδώλια εἰσὶν ἀλλεπάλληλα· εἰ κίονες τοῦ οἰ-
κοδομήματος κλονοῦνται σχεδὸν ὑπὸ τὸ βαρὺ τοῦτο
φορτίον· οἱ λαοὶ τῆς Ἑλλάδος προστρέχουσι, καὶ τὸ
ταραχῶδες τοῦτο κῦμα τοῦ πλήθους ὁμοιάζει
μυκηθμὸν θαλάσσειον· ἅπαντες συνθλίβονται εἰς
τὸν εὐρὺν περίβολον τῆς οἰκοδομῆς καὶ ἐπὶ τῶν
βαθμίδων τοῦ ἀμφιθεάτρου, αἰωρουμένου ὑπερηφάνως
εἰς τοὺς ἀέρας.

Τίς δύναται ν' ἀριθμῇ πάντας τοὺς λαοὺς τού-
τους; Τίς δύναται νὰ ὀνομάσῃ πάντας τοὺς εὐρόντας
ἐκεῖ ξενίαν; Παρήσαν ἐκεῖ καὶ ἀπὸ τῆς πόλεως τῶν
Θηβῶν, καὶ ἀπὸ τῶν ἀκτῶν τῆς Αὐλίδος καὶ ἀπὸ τῆς
Φωκίδος, καὶ ἀπὸ τῆς Σπάρτης, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῶν
ἀπωτάτων τῆς Ἀσίας παραλίων καὶ ἀπὸ τῶν νήσων
ὅλων. Πάντες δ' οὗτοι οἱ θεαταὶ ἀκούουσι τὴν πέν-
θιμον μελωδίαν τοῦ χοροῦ, ὅστις, κατὰ τὸ ἀρχαῖον
ἔθος, ἐξέρχεται ἐκ τοῦ βήθους τοῦ θεάτρου μεγαλο-
πρεπῶς καὶ σοβαρῶς, προχωρεῖ ἐν ῥυθμῷ καὶ πε-
ριέρχεται τὴν σκηνήν. Οὐδεμία γυνὴ τοῦ κόσμου τού-
του ὁμοιάζει πρὸς τινὰ τοῦ χοροῦ ἐκείνου· οὐδέποτε
εἰς οἶκον θνητοῦ ἐφάνη παρομοία μορφή· τὸ ἀνάστημά
των ἦν γιγαντιώδες· μέλας μανθῦας πίπτει ἐπὶ τῶν
πλευρῶν των, καὶ εἰς τὰς κατίσχονους αὐτῶν λείρας
φέρουσιν δαῖδας, λάμψιν ἀπαίσιον ἐκριπτούσας· ἀντὶ
τρίχων βλέπει τις σιοιμένους ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των
ὄφεις δηλητηρίου πλήρεις.

Ἐὐκαταληπτικὸς οὗτος χορὸς ἄδει προβαίνων τὸν
ὀλέθριον ἐκεῖνον ὕμνον, ὅστις εἰσδύει εἰς τὴν ψυχὴν καὶ
καταγομποῖ διὰ τῶν ἐαυτῆς δεσμῶν τὴν διάνοιν τοῦ
ἐνόχου. Οἱ λόγοι τοῦ γοεροῦ τούτου ἄσματος ἀντη-
χοῦσι, ταραττοῦσι τοὺς ἀκούοντας, οὐδεμία δὲ λύρα
συνοδεύει αὐτούς.

Εὐτυχῆς, λέγουσιν αὐταί, εὐτυχῆς ὁ μὴ αἰσθανθεὶς
τὸ ἐγκλημα καταστρέφον τὴν ἀπλοϊκὴν ἀθωότητα τῆς
ψυχῆς του! Τὸν τοιοῦτον οὐδέποτε καταδιώξομεν, ὁ
τοιοῦτος ἂς ἐπιδιώκῃ ἐλευθέρως τὸ ἔργον του. Ἀλλὰ
δυστυχία, δυστυχία εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ὑπέκρυψεν, ἢ
ἐπραξε φόνον! θὰ παρακολοθῶμεν τὰ διαβήματά του,
ἡμεῖς αἱ τρομεραὶ κόραι τῆς νυκτός! ἂς μὴ φαντασθῇ
ὅτι θὰ μᾶς διαφύγῃ! ἔχομεν πτέρυγας· ποδίσσομεν αὐ-
τόν καὶ πεσεῖται εἰς γῆν· ἄκαμπτοι εἰς πᾶσαν μεταμέ-
λειαν, καταδιώξομεν ἀδιαλείπτως τὸν ἐνοχὸν μέχρι
καὶ αὐτοῦ τοῦ κράτους τῶν σκιῶν.

Οὕτω ψάλλουσαι, χορεύουσιν αἱ Εὐμενίδες τὸν πέν-
θιμον αὐτῶν χορόν· σιγὴ δὲ θανάτου ἐπικάθηται παν-
τός τοῦ πλήθους ὡς εἰ αὕτῃ ἡ θεότης ἦν παρούσα, καὶ
ὁ χορὸς ἀκολουθῶν τὸ βᾶδισμά του ἀναστρέφει βρα-
δεῖς καὶ ἐρρύθμοις βήμασι εἰς τὸ βάθος τοῦ θεάτρου.

Ἡ ψυχὴ ἐκάστου θεατοῦ φαίνεται ταλαντευομένη
μεταξὺ τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ ψεύδους, ἕκαστος ἀπο-
δίδει σέβας πρὸς τὴν ἄορατον καὶ ἀνηλεῆ ἐκείνην δύ-
ναμιν, ἥτις ἐργηγορεῖ ἐν τῷ σκότει, πλέκει τὰ νήματα

τῆς εἰμαρμένῃς τοῦ ἀνθρώπου, ἀποκαλύπτεται ἐνίοτε εἰς ἀνήσυχον ψυχὴν, φεύγει τὸ φῶς.

Πάραυτα δὲ ἐπὶ τινος τῶν ὑψηλοτέρων βαθμίδων ἀκούεται φωνὴ λέγουσα. — Ἰδὲ, ἰδὲ Τιμόθεε, οἱ πελαργοὶ τοῦ Ἰδύκου. Καὶ ἐν ταύτῃ νέφος ἐφάνη διαβαῖνον τὸν κυκνοῦν οὐρανόν, καὶ εἶδον πλῆθος πελαργῶν ἱπταμένων.

Ἰδύκος! τὸ ὄνομα τοῦτο ἀνανεοῖ τῆς λύπῃς τῶν θεατῶν, οἱ δὲ ἐξῆς λόγοι ἱπτανται ἀπὸ στόματος εἰς στόμα. — Ὁ Ἰδύκος, τὸν ὅποιον χεὶρ φονέων κατέβαλε, καὶ τὸν ὅποιον ἐκλαύσαμεν. Τίς ὁμιλεῖ περὶ αὐτοῦ; ὅποια σχέσις μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν πελαργῶν τούτων;

Καὶ αἱ ἐρωτήσεις διπλασιάζονται· θλιβερόν προαἶσθημα ταχέως καταλαμβάνει πάντων τὰ πνεύματα. — Προσέξατε, ἀνέκραξε τὸ πλῆθος, εἰς τὴν δύναμιν τῶν Εὐμενίδων. Ὁ ποιητὴς θὰ λάβῃ ἐκδίκησιν· ὁ φονεὺς ἐπροδόθη ἀπ' ἑαυτοῦ. Συλλάβετε ἐκεῖνον, ὅστις ὁμίλησε περὶ τοῦ Ἰδύκου· ἄς δικασθῇ.

Ὁ εἶπων τοὺς ἀσυνέτους ἐκείνους λόγους ἠθέλησε νὰ τοὺς ἀναχετίσῃ, ἀλλ' ἦν πολὺ ἀργά· τὰ ὠρὰ χεῖλη του, ἡ ἐκπληξίς τοῦ προσώπου του προδίδουσι τὸ ἐγκλημα του. Ἀποσπᾶται τῆς ἐδρας του, σύρεται ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ· ἡ σκηνὴ μεταβάλλεται εἰς δικαστήριον, ἡ δὲ ἐκδίκησις καταφθάνει τὸν φονέα.

Η ΜΕΤΑΞΥ ΑΛΛΟΦΥΛΩΝ ΖΩΩΝ ΑΓΑΠΗ Ἡ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ

Περιπατῶν τις ἐν Λονδίῳ, παρατηρεῖ συχνὰ ὄχλον συσσωρευμένον περίξμεγάλου κλωβίου περιέχοντος διάφορα εἶδη ζῶων, τὰ ὅποια ἐν τῇ φυσικῇ αὐτῶν καταστάσει, διαμάχονται ἀλλήλους ἀδιαλλάκτως. Οἶον αἰλουρον, περισσότεράς, μῦς, λαγίδια, γλαῦκας, κανάρια καὶ τὰ τοιαῦτα. Οἱ ἐκθέτοντες οὗτοι εἰς τὸ δημόσιον τὰς τοιαύτας συλλογὰς ἐν τῷ αὐτῷ κλωβίῳ, ὀνομάζουσιν αὐτὰ εὐτυχεῖς οἰκογενεῖας, ὡς ἐκ τῆς εἰρήνης καὶ ἀγάπης μεθ' ἧς πάντα συζῶσι ἐπὶ τὸ αὐτῷ. Τί φέρει τὴν τοιαύτην μεταξὺ ἀντικειμένων φύσεων ἁρμόνιαν; ἡ ἀγάπη. Τὰ ζῶα περιποιῶνται ἀτομικῶς μετὰ μεγάλῃς ἀγάπης παρὰ τῶν κατεχόντων αὐτὰ, καὶ ἀνατρέφονται, ἐπ' ἐλπίδι κέρδους τινός, νὰ διαγῶσι μετὰ πρῶως καὶ ἡπίως. Διὰ τῆς τοιαύτης ἀγωγῆς καὶ περιποίησεως τὰ πτηνὰ συνηθίζουσι νὰ κάμνωσι περιεργότατα πράγματα. Φέρομεν κατωτέρω παράδειγμα παιδός τινος, θυνηθέντος νὰ διεγείρῃ εἰς ὕψιστον βαθμὸν τὰ αἰσθημα τῆς ἀγάπης εἰς ζῶα τοιαῦτα.

Ὁ Φραγκίσκος Μιχέλου ἦτον ὁ μόνος υἱὸς τέκνονός τινος, κατοικοῦντος εἰς τὸ Τέμπιον, πόλιν τῆς νήσου Σαρδηνίας. Εἶχε δύο, νεωτέρους αὐτοῦ, ἀδελφὰς· κατὰ τὸ δέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας τοῦ ἐπυρπολήθη δυστυχῶς ἡ οἰκία των, καὶ ἐν αὐτῇ ὁ γέρον ἤδη πατὴρ αὐτοῦ, ἡ λοιπὴ οἰκογένεια ἔμεινεν εἰς ἄκραν ἐνδειαν ἐνεκα τοῦ δυστυχήματος τούτου. Ἐπορίζετο δὲ τὸν ἐπιούσιον αὐτῆς ἄρτον τείνουσα πᾶσαν ἡμέραν ἰκέτιδας χεῖρας εἰς νοὺς ἐλεήμονας ξένους. Ὁ Φραγκίσκος ἐντρεπόμενος τὰ μετέρχεται τὸ ἄθλιον τοῦ ἐπαίτου ἐπαγγέλμα, πρὸς

διατροφὴν τῆς οἰκογενείας του, καὶ λυπούμενος νὰ βλέπῃ τὴν μητέρα του καὶ τὰς ἀδελφὰς του νὰ τήκωνται ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν του, ὑπὸ τῶν δεινῶν ἀναγκῶν αὐτῶν, ἐσυλλογίζετο πᾶσαν ἡμέραν νὰ ἐφεύρῃ ἐντιμὸν τινα τρόπον δι' οὗ νὰ πορίζεται τὰ πρὸς τὴν ἐπενόησιν λοιπὸν καὶ ἔλαμψε τὸ ἐξῆς μετὰ δυσκολίας. Κατεσκεύασεν ἐκ καλαβίων μέγα κλωβίον κατάλληλον πρὸς ὑποδοχὴν στρουθίων· ἐλθούσης τῆς ἀνοιξέως, ὑπῆγεν εἰς τὰ πησιόχωρα δάση τοῦ Τεμπίου καὶ ἔμαθε τὰς φωλεὰς τῶν διαφόρων πτηνῶν, διὰ τῆς εὐκινήσιας λοιπὸν καὶ ἐπιτηδεύοντος αὐτοῦ πτηθῶν ἀπὸ δένδρον εἰς δένδρον συνέλεγεν ἐν καιρῷ τοὺς νεοσσούς, καὶ βάλλων αὐτοὺς εἰς τὸ κλωβίον τοὺς ἔφερεν εἰς τὴν ἀγορὰν ἀνὰ πᾶσαν ἐβδομάδα, μετὰ τῶν ἀδελφῶν του καὶ ἐκεῖ ἐπώλεε αὐτοὺς καὶ ἐκέρδιζεν οὕτω τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα ἔξοδα τῆς οἰκογενείας. Ὁ Φραγκίσκος ἀπορῶν περὶ τοῦ πρακτέου, ἐπενόησε νέαν καὶ πρωτοφανῆ μέθοδον, διὰ νὰ αὐξήσῃ τὰ κέρδη του καὶ ν' ἀπαντῶνται ἐξ αὐτῶν αἱ πολλαὶ τῶν ἀνάγκαι. Ἡ ἀνάγκη εἶναι ἡ μήτηρ τῶν ἐφευρέσεων. Ἐκ τῶν πτηνῶν τὰ ὅποια συνελάμβανεν ὁ Φραγκίσκος, τὰ ὠραιότερα ἐφύλαττεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ τὰ ἀνέτρεφε μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας. Ἐπρωμνηθεύθη καὶ αἰλουρον τινὰ, τὸν ὅποιον ἔστοχάσθη νὰ κάμῃ ὥστε νὰ συζῇ μετὰ τῶν εὐνοουμένων τούτων πτηνῶν ἀβλαβῶς. Τοιαύτη εἶνε ἡ δύναμις τῆς ἐξέως, τοιαύτη ἡ ἰσχὺς τῆς ἀνατροφῆς, ὥστε βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον, ἔμαθε τὸν θανάσιμον ἐχθρὸν τῶν στρουθίων νὰ ζῇ, νὰ τρώγῃ, νὰ πίνῃ καὶ νὰ κοιμᾶται ἐν τῷ μεταξὺ αὐτῶν, χωρὶς ποτὲ νὰ δοκιμάσῃ νὰ ἐνοχλήσῃ ὅπως δῆποτε κανὲν ἐξ αὐτῶν. Ὁ αἰλουρος ἠνέχετο τὰ μικρὰ στρουθία νὰ παίζωσι μετ' αὐτοῦ καὶ νὰ τὸν πειράζωσι. ποτὲ δὲ οὗτος δὲν ἀνώθησεν οὐδὲν, οὐδὲ ἤπλωσε ποτε τοὺς ὀνυχὰς του εἰς κἀνὲν τῶν συνοίκων του.

Ὁ Φραγκίσκος κατῴρθωσέ τι περισσότερον· μὴ εὐχαριστούμενος εἰς τὸ νὰ ζῶσι μόνον εἰρηνικῶς πρὸς ἀλλήλα τὰ ἑτερογενῆ ζῶα του, ἐδίδασκε τὸν αἰλουρον καὶ τὰ πτηνὰ νὰ παρασταίνωσιν εἶδος ἀγῶνος, εἰς τὸν ὅποιον ἐξετέλει ἕκαστον τὸ μέρος του. Ἡ διδασκαλία αὕτη τοῦ ἐπροξένησε πολλὸν κόπον, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐπιμονῆς του κατῴρθωσε τὸ ποθοῦμενον, καὶ ἕνα ἕκαστον τῶν ζῶων τούτων, ἔμαθε νὰ ἐκπληροῖ τὸ χρέος αὐτοῦ με ἐτοιμότητα. Ὁ αἰλουρος ἐδιδάχθη νὰ σχηματίζῃ διὰ τοῦ σώματός του κύκλον, θέτων τὴν κεφαλὴν του μετὰ τῶν ποδῶν του, καὶ νὰ ὑποκρίνεται ὅτι κοιμᾶται βαθέως· τότε ἠνοίγετο τὸ κλωβίον καὶ τὰ μικρὰ πανοῦργα πτηνὰ ὠρμούσαν κατ' αὐτοῦ καὶ ἐπροσπάθουν νὰ ἐξυπνήσωσιν αὐτὸν, κεντοῦντα αὐτὸν διὰ τοῦ ῥίγχους των· ἔπειτα διηρῶντο εἰς δύο μέρη καὶ περιπτάμενα προσέβαλον αὐτὸν ἀμφοτέρωθεν, κεντοῦντα τὰ μὲν τὴν κεφαλὴν, τὰ δὲ τὴν ῥίνα αὐτοῦ, οὗτος δὲ προσποιούμενος ὅτι ἀναισθητεῖ εἰς τὰς ὀρχήσεις των δὲν ἐκινεῖτο παντελῶς· ἄλλοτε ἐξηπλώνετο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κλωβίου, καὶ ἤρχιζε τὸν μουσικὸν ῥοχασμὸν τοῦ μετὰ πολλῆς χάριτος καὶ ἀναπαύσεως· τὰ πτηνὰ ἐκάθηντο εἰς τὴν ῥάχιν του καὶ ὡς στέφανος κύκλω τῆς κεφαλῆς του κεδαδίζοντα, ὡς νὰ εὕρισκοντο εἰς σκιερὸν καὶ ἡσυχον δάσος.

Ἡ θεὰ ἐνδοφάπταλοτρίχου καὶ ὠραίου αἰλουροῦ ἡρέμα καθημένου ἐν τῷ μέσῳ κλωβίου πτηνῶν ἦτο τόσοσ νέον καὶ ἀπροσδόκητον πρᾶγμα, ὥστε, ὅτε ὁ Φραγκίσκος ἐπαρουσίασεν αὐτὸ εἰς μίαν πανηγυρίαν ἐμπορικὴν τῆς Σούσαρς, περιεκυκλώθη ἀμέσως ὑπὸ πλῆθος θαυμαζόντων θεατῶν. Ἡ ἐκπληξίς αὐτῶν ὑπερέβη πάντα